

Skønheden på slottet og poesien i parken

Med et sikkert greb har Malene Landgreen

omformet Gl. Holtegaards stuer til ramme om smukke malerier, som man kan se som en kommentar til barokken og en glæde ved lys, farve og skønhed

udstilling

Torben Weirup

kultur@k.dk

Goodness gracious eller måske på nutidsdansk blot: Wow!

Wow – fordi det er en meget smuk, yndefuld og sanselig udstilling. Malene Landgreen har sammensat til Gl. Holtegaard.

Kunsthallen i Holte har i adskillige udstillinger gennem årene taget udgangspunkt i barokken; den stilart fra 1600-1700-tallet, som landstedet Gl. Holtegaard i sig selv er et sent eksempel på. Opført som det er i 1756 af Lauritz de Thurah (1706-1759), der også tegnede Eremitageslottet og var arkitekten bag det snoede spir til Vor Frelser Kirke på Christianshavn.

Som et kuriosum kan nævnes, at Thurah til Frederiksberg Slot tegnede en slags muntert køkken. Han beklædte dets vægge med sjove kakler. Måske er det også en hilsen til arkitekten, når besøgende tages imod af en kurios skulptur bestående af stablede tallerkner?

Materialet går igen i parken, hvor tallerkner er spredt i græsset som efter en havefest. Dog med den bemærkelsesværdigt disciplinerede præcision at de udgør et mønster på jorden. Der skulle være orden i tingene i barokkens tolkning af tilværelsen. Lige stier og hækkede. Overskuelighed og magt over tingene. Og så alligevel indimellem havens geometriske mønstre, parkens helt vidunderlige æbletræer og Malene Landgreens iscenesættelse, som bryder med barokkens idealer.

Malene Landgreen (født 1962), som blandt andet har skabt store værker til det offentlige rum som eksempelvis Aalborg Lufthavn og Rigshospitalet, er uddannet på Det Kongelige Danske Kunstakademi og deltog tidligt i så legendariske gruppeudstillinger som Langelinjeprojektet i 1983 og var medarrangør af en anden, skelsættende udstilling, "Triumf – det ubeboelige", på Charlottenborg i foråret 1990. Iblødt fik hun tid til at arbejde med performances og gadeteater, være gehyrd i de franske alper og har i øvrigt for ganske kort tid siden modtaget Thorvaldsen Medaillen, som er den største udmærkelse, Akademiet for de Skønne Kunster kan tildele en billedkunstner.

En skjult verden bagved

I en længere årrække har Malene Landgreen udforsket maleriets muligheder ved at undersøge, hvad det overhovedet er, der sker, når man kommer farve på et lærred. Hvad betyder baggrunden? Hvad kan nogle ganske fine, sitrende bevægelser i farve gøre? Nogle spiralformede strøg. Nogle organiske formede, kalligrafiske tegn, som hvis man forestiller sig en grens gentagne bevægelser mod et vindue på grund af blæsten.

I de år opbyggede Malene Landgreen et vokabularium af figurer og tegn og udbyggede sine undersøgelser af farve og komposition med en sikkerhed, der gjorde det muligt at genkende et billede af hende, når man så det, uanset om det var i stort eller småt format, et tryk, et værk i glas, et maleri eller en udsmykning til det offentlige rum: Poetiske,

▲ Det forandrer sig til alle tider, når man betragter Malene Landgreens nye billeder til Gl. Holtegaard. Slægtskabet med flere af kunstnerens store udsmykninger i de senere år er stadig tydeligt. Lag på lag af lette transparente farver giver en fornemmelse af en foranderlig verden. – Foto: David Stjernholm.

yndefulde billeder der – tør man skrive den slags i disse moderne tider? – ganske enkelt er meget smukke.

Erfaringerne er afsættet for Malene Landgreens meget fine og luftige openhængning i Gl. Holtegaard, der i de enkelte værker minder om den transparens, man ofte møder i hendes store udsmykninger fra de senere tiår. Det er, som om farvelagene dækker over en anden verden skjult bagved. En billedsuite på Gl. Holtegaard hedder ligefrem "I am a window. I am a Door" som en antydning af, at der er andre åbninger og udveje, valg og muligheder i tilværelsen.

▲ Detalje fra værket "Give and Take". – PR-foto.

De omfangsrige lærreder afpasset efter væggene er for norges vedkommende udstyret med lette tekstiler, som er med til at understrege værkernes yndefulde karakter, og skulle man her eller der få associationer til anatomi og cy-

alting på sin rette plads i et stivnet samfund med fastlåste roller. Hvis man altså ikke vælger at se Malene Landgreens billeder som pur abstrakt skønhed.

Haven er halvdelen af fornøjelsen

Gl. Holtegaards barokhave er halvdelen af fornøjelsen ved at besøge udstillingsstedet. Alle årstider har deres kvaliteter, men en vandring i parken er en vidunderlige oplevelse på sådan en dag, hvor man næsten tror, at det nok endnu en gang bliver sommervej.

Opstillet i parken er en række skulpturer forestillende personer fra antikens mytologi blandet med en mindre familie af putti; de små englelignende børn, der ofte optræder i ældre kunst.

Skulpturerne er under Malene Landgreens udstilling udstyret med et stykke farvet stof på et jernrør. En af udstillingens formidlingstekster antyder, at det kunne være abstraktioner over skille som ved demonstrationer. At guderne er vågnet op af deres skulpturelle søvn og har "forsamlet (sig) med et budskab, et krav om forandring eller simpelthen (for at) være med i en poetisk aktion".

Hvis det er det sidste, der er tale om (men det udelukker strengt taget ikke forestillingen om demonstration og krav om ændringer), er det lykkedes. Sådan en smuk dag med behagelig blæst, duver stofstykkerne smukt i vinden og bidrager på den måde til at genfortrylle verden og få den til at se ud som et smukt og roligt sted.

Måske er det kernen i Malene Landgreens sarte og poetiske kunstneriske udtryk? At tilføje skønhed til verdens prosaiske rum, som hun for eksempel gør det med sine udsmykninger, og dermed – som hun også gør i sine malerier og i udstillingen på Gl. Holtegaard – overføre til betragteren en forestilling om, at verden kunne være et bedre sted, hvis vi tog billedkunsten til os. Og ikke blot den, naturligvis. Litteraturen, dansen, teatret, musikken og så videre. Alt det som den store kultur kan gøre for, at tilværelsen bliver rigere og mere fatteret.

▲ Under sin udstilling har Malene Landgreen også sat sit præg på Gl. Holtegaards meget smukke barokhave, hvor hun har udstyret nogle af skulpturerne med stofstykker, der kan ligne drømmeagtige faner, der folder sig ud i vinden. – Foto: Bifrost Production.

Det er en meget smuk, yndefuld og sanselig udstilling, Malene Landgreen har sammensat til Gl. Holtegaard.

Malene Landgreen: Goodness gracious. Gl. Holtegaard. Viser til den 3. juli.

klassisk musik

Peter Dürrfeld

kultur@k.dk

Mange smagsprøver i en højere enhed

Det er ikke altid en god idé med en udgivelse, hvor man præsenterer lidt af hvert, en sats hist og en menuet pist, men med en ny cd med pianisten Tanja Zapolski fungerer konceptet glimrende, fordi den får karakter af en portræt-cd. Den har fået den tankevækkende titel "Timeless".

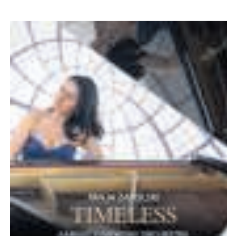
Tanja Zapolski er født i Ukraine i 1980 og er datter af klaverpædagogen Bella Zapolski og violinisten Akexandre Za-

polski, men familien flyttede til Danmark, da hendes far i 1992 vandt en plads i DR Symfoniorkestret. Det kan vi andre kun være taknemlige for.

Den nye udgivelse begynder med Johann Sebastian Bachs "Aria" fra Goldberg-variationerne, og heldigvis giver Tanja Zapolski sig god tid til at folde det skønne stykke følsomt ud. Vi får andensatsen af Griegs klaverkoncert og ligeledes en andensats fra Ravels klaverkoncert, og det er med til at understrege konceptet for denne udgivelse: Der er tale om en feel-good-skive, og det er bestemt ikke nedladende ment, for man føler sig virkelig godt tilpas ved at lægge ører til de 11 numre, som givetvis er meget personligt valgt. Således er det fuldt bevidst, at Tanja Zapolski som det

sidste nummer på cd'en har valgt Arvo Pärts fine stykke fra 1978, "Spiegel im Spiegel".

De mange "smagsprøver" kommer på forbilledlig vis til at udgøre en helhed.

Tanja Zapolski: Timeless – med Aarhus Symfoniorkester, dirigeret af Magnus Fryklund, samt Toke Møldrup, cello (i Pärt-stykket). DACOCD 876

Ny udgivelse med kirkemusik gennem generationer

I 1800-tallet udgjorde kirkemusik et stort og vidtspændende område i Danmark. Til forskel fra den sceniske musik og kammermusikken havde kirkemusikken den fordel, at den kunne udfolde sig på mange lokaliteter – især i det efterhånden voksende antal kirker, som rådede over kor og orgel, og hvor musikken på en naturlig måde kunne indgå i det liturgiske forløb.

Kirkemusikken havde på den baggrund en høj status, der afspejlede sig i, at adskillige af tidens mest fremtrædende komponister fungerede som organister, eksempelvis C.E.F. Weyse,

J.P.E. Hartmann, Niels W. Gade og Peter Heise.

At der var adskillige andre spændende navne, der gjorde sig gældende, fremgår af en ny cd fra plademærket Paula. Den har fået den glade titel "Himlen jubler! Jorden synger!". Her synger tenoren David Danholt (kendt fra en omfattende koncertvirksomhed i både ind- og udland) med stor kyndighed et varieret program, der kan siges at have senromantikken i centrum. Danholt ledsages af organisten Jørgen Ellegård Frederiksen, og skiven er indspillet i Sankt Matthæus Kirke i København i august 2020. Og som et yderligere plus kan man i de tre sange af Ludolf Nielsen (1876-1939) høre den talentfulde violinist Michael Germer. Det

lille teksthæfte indeholder et essay af Claus Røllum Larsen på både dansk og engelsk, men der er desværre ikke blevet plads til at gengive teksterne, så det er et plus, at Danholts diktion er tydelig nok.

Himlen jubler! Jorden synger! David Danholt, tenor, Jørgen Ellegård Frederiksen, orgel, Paula PACD183